

лица, ^и прехванати под ръка на дълги редици, разнасяха насам-натам ярките, весели ^е потна на своите зелени, сини, жълти и червени руби. ^и Някои от тях се залутваха из гората да дирят звездел за късмет... Много семейства си бяха послади на пожълтялите есенни ливади и лакомо ядяха готвеното от три дни насам. Долу край реката се виеше лудо хора...

Ана и другарките ѝ се опътиха към него.

- Какво ти е? Защо не пееш, защо не се смееш? - я питаха загрижено девойките.

Хубавото момиче не отговаряше. Само леко поклащаше глава. Отбягваше възхитените погледи на момците, вървеше с тъжно оборено чело. За какво ѝ беше тази хубава янтарно ^ицветна руба, тази хубава алена кърпа? Когато ги носеше вече без радост... И тежка въздишка се отронваше от гърдите ѝ. Някъде далече се зачу ~~ва~~ ^ирада радостни викове, които скоро се преляха в дълго непрестанно ликуване. Цялата тълпа се раздвижи, залюля, почна да се струпва към реката.

- Царски люде! Царски люде! - се чуваха викове.

Ана побеля цяла. Някаква сладка умора я закова на място. Буйни вълни, топла кръв заляха главата ѝ.

В далечината се показаха няколко конници. Най-напред яздеше някакъв момък с огненоцветна туника. Ана го позна веднага. И първото ѝ движение бе да избяга ~~веднага~~, да се скрие някъде. Но някаква чудна сила я държеше покорна и неподвижна.

Князът бавно приближаваше... Кожата на тъмnozлатистия кон блеетеше като коприна под косите лъчи на слънцето. От дясната му страна, на бял кон, яздеше княз Александър, облечен в гълъбова туника, от лявата, младият боляр Добромир. Около Иоановата талия се виеше тънка верига от сребърни халки. Под шапката му се подаваха лъскави тъмни къдри. Очите му безспирно се местеха из тълпата, сякаш диреха някого. Изведиъж лицето му светна.